

■ Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος μας

Σημεῖον ἀντιλεγόμενον*

«Μακάρι νὰ Τὸν δεχόμαστε ὡς Φῶς στὶς καρδιές μας...»

Ῥήματα, [...] τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἑορτῆς περιγράφει πῶς εἰσῆλθε ὁ Κύριος Ἰησοῦς στὸν Ναὸ καὶ πῶς Τὸν ὑποδέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του ὁ πρεσβύτερος Συμεῶν.

Ἡ Ἑορτὴ αὐτὴ ἔρχεται νὰ κλείσει, ὡς ἐπίλογος, ὅλες τὶς εὐαγγελικὲς διηγήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὶς ἀκούσαμε τὸν τελευταῖο καιρὸ μετὰ τὰ Χριστούγεννα.

Ἡ ἅγια Ὑπαπαντὴ εἶναι ἓνα γεγονός, τὸ ὁποῖο συνενώνει κατὰ κάποιον τρόπο ὅ,τι μπορέσαμε νὰ ἀτενίσουμε στὴν διάρκεια τῶν τελευταίων ἑβδομάδων.

Ὁ πρεσβύτερος Συμεῶν, καθὼς καὶ οἱ μάρτυρες τῆς Γεννήσεως ποὺ ἦταν παρόντες γύρω ἀπὸ τὴν Φάτνη τῆς Βηθλεέμ, ἀντιπροσωπεύουν τοὺς ταπεινοὺς τοῦ Ἰσραὴλ, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο «ὑπόλοιπο» ποῦ, ὅπως τὸ εἶχαν ἀναγγεῖλει οἱ Προφῆτες, περίμενε καὶ ὑποδέχθηκε τὸν Κύριο στὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ Νηπίου, τὸ Ὅποιο οἱ γονεῖς Του ἔφεραν νὰ παρουσιάσουν στὸν Ναό.

Ἀσφαλῶς, καὶ αὐτὸ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ τὸ διακρίνουμε καὶ οἱ ἴδιοι οἱ λόγοι τοῦ Συμεῶν, ἓνα μεγάλο μέρος –δυστυχῶς τὸ με-

γαλύτερο– του Ισραηλιτικοῦ λαοῦ, τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ, δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀναγνωρίσει στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τὸν Μεσσία, τὸν Σωτῆρα ἐκεῖνον ποὺ ἀπὸ αἰῶνες οἱ πατέρες τους προσδοκοῦσαν μὲ λαχτάρα.

Ὁ Συμεὼν Τὸν δέχεται, καὶ μάλιστα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ θαθεῖα τρυφερότητα. **Ἔ**χουμε ἐδῶ στὸ Μοναστήρι μας, στὸ Συνοδικό μας, μία πολὺ ὠραία εἰκόνα τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου βλέπουμε τὸν Συμεὼν ὄχι μόνο νὰ φέρει στὶς ἀγκάλες του τὸ Παιδίον, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ σφίγει στὴν καρδιά του, ὅπως ἀπεικονίζεται συνήθως στὴν εἰκόνα τῆς Γλυκοφιλοῦσας.

Ναί, διότι ὁ Συμεὼν δὲν Τὸν δέχθηκε μόνο στὴν ἀγκαλιά του, ἀλλὰ καὶ στὴν **καρδιά** του. **Σ**τὸ πρόσωπό του ἀνακεφαλαίωσε τὴν προσδοκία ὄλων ἐκείνων τῶν Δικαίων, ὄλων τῶν Ἀγίων, ὄλων τῶν Προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ, οἱ ὅποιοι στὸ διάβα τῶν αἰῶνων περιμέναν τὴν λύτρωση, περιμέναν τὴν σωτηρία, περιμέναν τὸν Μεσσία.

Στὴν χειρονομία τοῦ Συμεὼν συμπυκνώνεται αὐτὴ ἡ προσδοκία, ἡ ὁποία ἐπιτέλους ἐκπληρώθηκε καὶ ἡ ὁποία ἦταν φορτισμένη ἀπὸ ἀγάπη καὶ θεομὴ λαχτάρα.

Καὶ αὐτὸ μᾶς δείχνει πόσο ἡ ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξε πράγματι, ὅπως τόσο ὠραία τὸ ἐκφράζουν οἱ λόγοι τοῦ Συμεὼν, ἓνα **«σημεῖον»**: **σημεῖο διάκρισης, «σημεῖον ἀντιλεγόμενον»** (Λουκ. 6' 34), διότι θὰ ὑπάρξουν αὐτοὶ ποὺ Τὸν δέχονται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ Τὸν ἀρνοῦνται.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή θὰ ὑπάρξουν στοὺς κόλπους τοῦ Ἰσραήλ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ Τὸν ἔχουν ὑποδεχθεῖ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ Τὸν ἔχουν ἀπορρίψει. **Θ**ὰ ὑπάρξουν ἐπίσης ὅλα τὰ εἰδωλολατρικά ἔθνη, τὰ ὁποία ἐν συνεχείᾳ θὰ κληθοῦν στὴν σωτηρία διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων μετὰ τὴν Πεντηκοστή. **Καὶ** ἄλλα μετὰξὺ αὐτῶν θὰ οἰκοδομήσουν ἓναν χριστιανικὸ κόσμον ποὺ θὰ διαρκέσει αἰῶνες, καὶ ἄλλα θὰ Τὸν ἀρνηθοῦν καὶ θὰ Τὸν πολεμήσουν καὶ Τὸν πολεμοῦν ἀκόμη.

* * *

Ὁ Χριστὸς εἶναι πράγματι **«σημεῖον ἀντιλεγόμενον»**. **Θ**ὰ τὸ πεῖ ὁ Ἰδιος: «Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλὰ μάχαιραν» (Ματθ. 1' 34). **Ἀ**σφαλῶς, οἱ Ἄγγελοι στὴν Βηθλεὲμ ἀνήγγειλαν, ὅτι μὲ τὴν Γέννησή Του θὰ ἐρχόταν ἐπὶ γῆς ἡ εἰρήνη: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» (Λουκ. 6' 14).

Σὲ ὄσους Τὸν δέχθηκαν ὁ Κύριος ἔφερε τὴν **ἀληθινὴ εἰρήνη**, ὄχι μία εἰρήνη ἐξωτερικὴ, μία εἰρήνη μετὰξὺ τῶν κρατῶν, διότι, ὅπως θὰ μᾶς θυμίσει κατὰ τὸ Πάθος Του, «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν. 17' 36).

Ἄν πρέπει λοιπὸν νὰ ὄνειρευόμαστε περίοδο παγκόσμιας εἰρήνης πάνω στὴν γῆ, περίοδο πανανθρώπινης εὐημερίας· ὁ Χριστὸς δὲν ἦλθε

να φέρει τέτοια ειρήνη στους ανθρώπους, αλλά **τὴν εἰρήνην τῆς καρδιάς, τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς**. Διότι ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἐκχύθηκε στους ἀνθρώπους κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ εἶναι δῶρο ποὺ πρέπει νὰ ἀποδεχθοῦμε ἐλεύθερα καὶ προϋποθέτει ἀπὸ τὴν μεριά μας σκληρὸ πνευματικὸ ἀγῶνα, ποὺ καὶ αὐτὸς διεξάγεται «ἐν Πνεύματι».

Γιὰ νὰ ἀποδεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι τὸν Χριστὸ μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη τους, πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθεροι, ὅπως ἐλεύθερα μποροῦν καὶ νὰ Τὸν ἀρνηθοῦν. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξηγεῖ, ὅτι κατὰ τὴν ἐπίγεια φάση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἡ Βασιλεία αὐτὴ ἐγκαθίσταται **μόνο στὶς καρδιές**.

* * *

Ἄπο τὸν πρεσβύτερο Συμεὼν ἡ σκέψη μας ἀνάγεται στὴν μακρὰ ἐκείνη διαδοχὴ τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Δικαίων τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ αἰῶνες περίμεναν, ὅπως καὶ αὐτὸς, τὸν Χριστό, ἀνάγεται δὲ καὶ στὸ μικρὸ ἐκεῖνο *ὑπόλοιπο* τοῦ Ἰσραὴλ ποὺ Τὸν δέχθηκε, σὲ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι στάθηκαν γύρω ἀπὸ τὴν Φάτνη μὲ πνεῦμα ταπεινώσεως: πρῶτοι μεταξὺ αὐτῶν ἡ Παρθένος Μαρία καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ, οἱ ποιμένες καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ὁ Συμεὼν καὶ ἡ προφήτης Ἄννα λίγες μέρες ἀργότερα.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ μᾶς παρακινοῦν ἀφ' ἑνὸς νὰ νιώθουμε πόσο ἐνταγμένοι εἴμαστε καὶ ἐμεῖς στὴν ἱστορία τοῦ Ἰσραὴλ, πόσο τὸ *σχέδιο* τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐνιαῖο καὶ πῶς τὸ *σχέδιο* αὐτὸ ἐκπληρώνεται ἀλάνθαστα διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καὶ τῶν χιλιετιῶν, παρὰ τὴν κακὴ προαίρεση ὀρισμένων ἀνθρώπων.

• Αὐτὰ πρέπει ἐπίσης νὰ τρέφουν τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας, ὅσες καὶ ἂν εἶναι οἱ δοκιμασίες ποὺ γεύεται, ὅσο καὶ ἂν συσκοτίζεται ἡ Πίστη σὲ ὀρισμένες περιόδους.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς δὲν δίστασε νὰ θέσει τὸ ἐρώτημα: «Πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκ. ιη' 8). **Τὸ** ἐρώτημα ἔπρεπε νὰ τεθεῖ, ἀλλὰ ἡ Πίστη αὐτὴ θὰ εἶναι ζωντανὴ **μέσα σὲ ἀμέτροτες καρδιές** στὴν διάρκεια τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας καὶ θὰ παραμένει ἀκόμη ζωντανὴ τουλάχιστον σὲ κάποιες, ὅταν θὰ πλησιάζει τὸ τέλος, ἐπειδὴ ποτέ, παρὰ τὶς ἀποστασίες, τοὺς διωγμοὺς καὶ τὶς χειρότερες δοκιμασίες, *οἱ πύλες τῆς κολάσεως* δὲν θὰ ἐπικρατήσουν τῆς Ἐκκλησίας. **Θ**ὰ ὑπάρχει πάντα ἓνα μικρὸ «κατάλειμμα» πιστῶν ἔτοιμων νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν Κύριό τους στὴν Δευτέρα Αὐτοῦ Παρουσία.

Μέσα από την ύποδοχή που ἐπεφύλαξε ὁ Συμεὼν στὸν Χριστὸ διαβλέπουμε πῶς Τὸν ὑποδέχθηκε τὸ ἀμέτρητο πλῆθος τῶν Ἁγίων, ἐκείνων που προέκυψαν ἀπὸ τὸν Ἰσραὴλ καὶ ἐκείνων που προῆλθαν ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς, ἐκείνων που θὰ Τὸν ἀποδεχθοῦν στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ θὰ Τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ βασιλεύει ἐδῶ κάτω μὲ τρόπο μυστικό καὶ κεκρυμμένο, ἀλλὰ τόσο φωτεινὸ γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τῆς **καρδιάς**. **Καὶ** αὐτὸ πρέπει νὰ παρακινεῖ καὶ ἐμᾶς νὰ Τὸν ὑποδεχόμαστε χωρὶς ἐπιφυλάξεις στὴν **καρδιά μας**.

Ἄδιάκοπα ὁ Χριστὸς κτυπᾷ τὴν πόρτα τῶν **καρδιῶν μας**, ἀδιάκοπα θέλει νὰ ἔρθει νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν ναὸ αὐτοῦ τοῦ σώματος καὶ τῆς καρδιάς, καὶ νὰ βασιλεύει ἐκεῖ, καὶ κάθε στιγμή μᾶς ζητεῖται νὰ συναινέσουμε ἢ νὰ ἀρνηθοῦμε.

Ὁ Χριστὸς ἔρχεται πρὸς ἐμᾶς μὲ ποικίλους τρόπους διὰ τῶν συνανθρώπων μας· **Αὐτὸν** ὑποδεχόμαστε, κάθε φορὰ που ὑποδεχόμαστε τὸν διπλανό μας, που τοῦ δείχνουμε ἀγάπη καὶ εὐσπλαγχνία· **Αὐτὸν** ἀρνούμαστε, κάθε φορὰ που κλείνουμε τὴν καρδιά μας ὡς πρὸς τὸν πλησίον μας. **Ὁ** Χριστὸς μᾶς ἐπισκέπτεται ἀκόμη καὶ μὲ τὶς δοκιμασίες, τοὺς κόπους, τὶς ἀσθένειές μας. **Καὶ** κάθε φορὰ που ὀρθώνουμε τὸ ἀνάστημά μας ἢ ἀντιδροῦμε ἀρνητικὰ πρὸς αὐτές, τὸν Χριστὸ ἀρνούμαστε. **Καὶ** ἀντιθέτως, ἂν δεχόμαστε μὲ ὑπομονὴ καὶ εὐγνωμοσύνη ὅλες τὶς δοκιμασίες που ἐπιτρέπει ὁ Θεός, **Αὐτὸν** ὑποδεχόμαστε **στὴν καρδιά μας**.

* * *

Μακάρι λοιπὸν ἡ Ἐορτὴ αὐτὴ τῆς Ἁγίας Ὑπαπαντῆς νὰ μᾶς προσφέρει τὴν χάρη νὰ ὑποδεχόμαστε πάντοτε μὲ πιστότητα τὸν Χριστό, ὄχι ἀπλῶς νὰ Τὸν κρατοῦμε στὰ χέρια μας, ἀλλὰ **νὰ Τὸν δεχόμαστε ὡς Φῶς στὶς καρδιές μας**, καρδιές ὀρθάνοιχτες, ἀπόλυτα δοσμένες, τελειῶς ἀποσπασμένες ἀπὸ τὸ ἐγὼ μας, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ Τὸν ἀγαποῦν πάνω ἀπ' ὅλα καὶ γιὰ νὰ βρῖσκουν σ' Αὐτὸν τὴν χαρὰ, ἀφοῦ πὰ δὲν θὰ ζοῦμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μέσα μας.

Αὐτῷ ἡ δόξα, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ καὶ ζωοποιῷ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν!**

□

(*) π. Πλακίδας Deseille, Εἴσοδος στὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων, σελ. 113-119, ἐκδόσεις «Ἑαρ», Ἰανουάριος 2019. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.